

Arrest

nr. 304 145 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 13 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE PAUW loco advocaat B. SOENEN en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 april 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 augustus 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine afkomstig uit Istarkalay / Zawa in het district Kaga in de provincie Nangarhar. Je bent geboren op (...) 2006 en bent dus minderjarig. Je vader was gedurende

een achttal jaar illegaal werkzaam in Saoedi-Arabië. Hij kwam in die periode nooit naar huis, waardoor er thuis geen mannelijke gezaghebber was. De neven van je vader namen die rol over en maanden je van jongs af aan naar de madrassa te gaan. Sinds een tweetal jaar voor je vertrek uit Afghanistan probeerden ze je tevens te overtuigen je aan te sluiten bij de taliban en de wapens op te nemen. Zelf was je eerder pro overheid en je wilde hier dus niet op ingaan. De situatie werd steeds woeliger en je wilde je niet mengen in de strijd. Uiteindelijk besliste je te stoppen met naar de madrassa te gaan. Je bent dan nog twee à drie dagen thuis gebleven alvorens uit je land te vertrekken rond april 2021.

Een week na je vertrek kwamen de neven van je vader naar je vragen. Je moeder gaf aan dat je was weggelopen zonder iets te zeggen, waarop ze te kennen gaven dat het voor jou gedaan was als ze je zouden vinden. Nadien kwamen ze nog meermaals op zoek naar jou. Ongeveer een jaar geleden werd je vader naar Afghanistan gedeporteerd vanuit Saoedi-Arabië. Vier tot vijf maanden voor je persoonlijk onderhoud bij het CGVS – rond begin 2023 - werd je vader door twee van zijn neven aangesproken. Ze waren enkele maanden voor je vertrek – begin 2021 - gearresteerd door overheidssoldaten en dit enkele dagen nadat jij hen had gespot langs de kant van de weg. Je zag niet wat ze deden, maar mogelijk waren ze bezig met het plaatsen van een bermboom. Ze kwamen vrij na de machtsovername en beschuldigden jou ervan spion te zijn geweest voor de voormalige Afghaanse overheid. Ze verdenken je ervan informatie over hen te hebben doorgegeven die leidde tot hun arrestatie en opsluiting.

Ter staving van je relaas leg je een kopie van je vaders taskara voor. Op je gsm toonde je tevens je eigen taskara en foto's van je vader in Saoedi-Arabië.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Met betrekking tot je verklaringen omtrent de aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij vreest te zullen worden gedood door je neven die behoren tot de taliban. Dit enerzijds omdat je niet op hun eis inging je bij hun organisatie aan te sluiten en anderzijds omdat ze jou ervan verdenken spion voor de Afghaanse overheid te zijn geweest.

Er zijn verschillende elementen die de geloofwaardigheid van jouw relaas in het gedrang brengen.

Allereerst kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de door jou geschetste gang van zaken. Je legt geen overtuigende bewijsstukken voor om te ondersteunen dat je vader werkelijk jarenlang in Saoedi-Arabië heeft verbleven, waardoor je overgeleverd was aan de taliban-gezinde neven van je vader, noch over het feit dat jij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Uit de foto's van je vader in Saoedi-Arabië die je toont op je gsm kan dit alvast niet worden afgeleid. Bovendien leg je slechts vage verklaringen af over je vaders verblijf aldaar. Je weet niet waar je vader daar verbleef, noch bij welke bedrijven hij werkte (CGVS p.7). Dit roept ernstige twijfels op. Je beweert dat de neven van je vader jou bij de taliban probeerden in te lijven, doordat je geen mannelijk gezinshoofd had omwille van de afwezigheid van je vader (CGVS p.13). Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat, hoewel je beweert dat jouw vader jou zou hebben kunnen beschermen tegen zijn neven -waarvan geweten was dat ze bij de taliban aangesloten waren- als hij er wel zou zijn geweest, hij dan toch voor jaren naar het buitenland zou zijn vertrokken zonder op voorhand iets te regelen ter vervanging van zijn gezaghebbersrol (CGVS p.15). Hij was immers pro overheid en zou er nooit mee akkoord zijn geweest dat zijn neven je tot de taliban zouden laten toetreden. Toch zou je jouw vader tijdens zijn verblijf in Saoedi-Arabië zelfs nooit op de hoogte hebben gebracht van hetgeen zijn neven met jou probeerden te doen (CGVS p.17, 24). Dit alles doet twijfelen aan het feit dat je werkelijk jarenlang in Afghanistan verbleef zonder de aanwezigheid van je vader en bijgevolg ook aan de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

Je slaagt er tevens niet in aannemelijk te maken dat de neven van je vader je zouden hebben willen dwingen je aan te sluiten bij de taliban. Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het

EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Je kunt bovendien niet overtuigen dat in jouw geval wel getracht werd je gedwongen te rekruteren.

Hoewel je verklaart jarenlang quasi dagelijks onder invloed van de neven van je vader naar de madrassa te zijn geweest om te studeren en het laatste tweetal jaar ook getracht werd je te overtuigen de wapens op te nemen, dient te worden vastgesteld dat je verklaringen hieromtrent zeer weinig doorleefd overkomen. Je komt niet verder dan in algemene termen te zeggen dat ze preekten dat er gevochten diende te worden en de ongelovigen in het land, waaronder ook de overheidssoldaten, gedood dienden te worden. Wanneer dit gezegd werd, luisterde je gewoon. Je hebt nooit te kennen gegeven dat je je niet bij de taliban zou willen aansluiten (CGVS p.15-16, 20-21). Van echte dwang tot het opnemen van wapens kan in ieder geval niet worden gesproken. Je geeft zelf immers aan dat je nooit andere activiteiten diende uit te voeren dan studeren. Je werd zelfs niet gevraagd deel te nemen aan gevechtstraining, aangezien je naar eigen zeggen nog te jong was en zelfs geen machinegeweer kon gebruiken (CGVS p.18, 21). Zeer frappant is ook dat je geen enkel idee hebt wie de plaatselijke talibanleiders in jouw regio waren (CGVS p.20). Het kan nochtans verwacht worden dat dit wel eens ter sprake kwam als je jaren onder de invloed van jouw talibangezinde familieleden zou hebben geleefd. Je geeft aan nooit getwijfeld te hebben of je je zou aansluiten bij de taliban. Ook dit is toch vrij opmerkelijk gezien je jarenlang steeds door hen werd opgeleid (CGVS p.16). Volgens jouw verklaringen ben je pro overheid. Als je gevraagd wordt waarom dit het geval was, kun je dit niet meteen uitleggen. Uiteindelijk verwijst je naar hun mooi uniform, goede bewapening en het feit dat ze niet zomaar mensen willen vermoorden (CGVS p.22). Zeer overtuigend komt dit niet over. Opmerkelijk is ook dat toen je besloot te stoppen met de madrassa, je nog enkele dagen gewoon thuis bleef zonder concrete veiligheidsmaatregelen te nemen. In die periode kwamen de neven van je vader noch iemand anders van de taliban daar naar jou op zoek. Als je wordt gevraagd wat jullie zouden hebben gedaan als dit wel het geval zou zijn geweest, beweert je dat je gezinsleden dan zouden hebben gezegd dat je ziek was. Op die manier zouden ze te kennen geven dat je wel degelijk thuis was en hen dus de kans geven je alsnog terug mee te nemen, hetgeen de ernst van jouw vrees danig relativeert (CGVS p.5-6, 9, 22-23).

Je hebt tevens geen concrete voorbeelden van personen die gedwongen werden gerekruteerd door de taliban. Je hebt er geen idee van of momenteel personen gedwongen worden gerekruteerd door de taliban. Bovendien heb je hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.18-19, 24). Het feit dat je geen enkele moeite nam hiernaar te informeren terwijl deze problematiek de reden zou zijn geweest waarom je je land zou hebben moeten ontvluchten, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van je ingeroepen vrees.

Los van dit alles houdt jouw bewering, als zou je door de neven van jouw vader die tot de taliban behoren verdacht worden achter de arrestatie van twee van die neven te zitten, weinig steek. Je bent tot vlak voor je vertrek immers steeds zoals zij vroegen naar de madrassa geweest. Je had geen familie die voor de overheid werkte en hebt ook nooit informatie aan leden van de overheid doorgegeven (CGVS p.10, 25). Ze hadden dus geen enkele reden om ervan uit te gaan dat jij hen zou hebben willen verraden. Er kan met andere woorden geen geloof gehecht worden aan jouw verklaring als zouden ze jou ervan verdacht hebben schuldig te zijn aan de arrestatie van die neven van je vader. De door jou geschetste gang van zaken kan niet overtuigen. Op het moment dat je hen "betrapte" was het donker, je stond ver van hen en je zag totaal niet waarmee ze op dat moment bezig waren. Zij konden jou zelfs niet zien en moesten vragen wie je was (CGVS p.14). Dat ze dan zouden denken dat jij had kunnen zien waarmee ze bezig waren en dat je daar dan ook onmiddellijk melding van zou gaan maken bij de overheidsinstanties, komt volslagen onaannemelijk over. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten jouw neven je daar daadwerkelijk hebben waargenomen en dachten dat jij hen een bom zou hebben zien plaatsen, zij onmiddellijk zouden hebben ingegrepen en je de kans niet zouden hebben geboden eventueel de autoriteiten te verwittigen. Ook andere vage verklaringen over dit moment dat je die neven van je vader zou hebben "betrapte", roepen de nodige vraagtekens op. Eerst zeg je dat dit heel lang geleden was (CGVS p.13). Wat later blijkt dit slechts drie à vier maanden voor je vertrek te zijn geweest. Hoewel je op de hoogte was van hun arrestatie toen je nog in Afghanistan verbleef, weet je niet waarvan ze precies verdacht werden, noch kun je zeggen hoelang ze opgesloten zaten. Je denkt dat dit een jaar of anderhalf jaar was. Je hebt er verder ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.14-15, 25). Dat jouw verklaringen ook op dit punt zo oppervlakkig blijven is frappant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien kun je geen concrete voorbeelden geven van anderen die verdacht werden spion voor de overheid te zijn en hierdoor problemen ondervonden. Je hebt hier tevens niet naar geïnformeerd (CGVS p.25). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees.

Verder blijkt uit jouw verklaringen geenszins dat de neven van je vader na je vlucht op een doortastende manier naar jou op zoek zouden zijn gegaan. Je geeft aan dat ze uiteindelijk pas een week na je vertrek, dus anderhalve week nadat je stopte naar de madrassa te gaan, naar jou kwamen vragen. Je moeder zou dan te kennen hebben gegeven dat je was weggelopen zonder iets te zeggen. Zij zouden nadien nog meerdere keren naar je huis gekomen zijn, echter hoe vaak dit gebeurde kun je niet zeggen (CGVS, p.23-24). Dat je

niet meer moeite deed informatie te vergaren over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor je geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar jou op zoek zijn geweest. Dat je vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen en de nasleep ervan, kan weinig overtuigen. Wanneer geïnformeerd wordt naar de situatie van jouw familieleden, verklaar je bovendien dat er blijkbaar geen problemen zijn; "ze stellen het goed". Er is niets met hen gebeurd. Nochtans verblijven ze nog steeds op hetzelfde adres, zonder veiligheidsmaatregelen te nemen. Ze hebben ook nooit geprobeerd het land te verlaten. Nochtans geef je aan dat als de taliban te weten zouden komen dat je familieleden je hielpen, dit voor hen ook problemen zou kunnen opleveren (CGVS, p.5-6, 8, 24). Dat je familieleden op hetzelfde adres konden blijven wonen, ook nadat de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen, vormt allerm minst een indicatie dat jij bij terugkeer gevisieerd zou worden. Er veranderde toen immers niets voor je familieleden, behalve dat ze net als alle andere Afghanen geconfronteerd werden met financiële problemen (CGVS p.6, 25).

Dat de neven van je vader jou daarenboven pas een tweetal jaar na de feiten, plotseling zouden beschuldigen van spionage terwijl ze hier voordien nooit enige melding van zouden hebben gemaakt, doet tevens de wenkbrauwen fronsen. Hoewel je nog een viertal maanden na hun arrestatie in Afghanistan verbleef, werd je hier toen zelf nooit op aangesproken (CGVS p.14). Het was pas meer dan een half jaar na je vaders vermeende deportatie naar Afghanistan dat hij hierover zou zijn aangesproken door zijn neven. Je kunt zelf ook geen enkele verklaring geven waarom dit dan pas zou zijn gebeurd (CGVS p.15). Indien ze jou hier daadwerkelijk van verdachten, kan op z'n minst verwacht worden dat zij dit eerder te kennen zouden hebben gegeven en dat ze verdere en hardere actie zouden hebben ondernomen.

Het feit dat je verschillende andere Europese landen doorreisde, zonder daar de procedure van internationale bescherming te doorlopen, relativeert de ernst en geloofwaardigheid van de door jouw aangehaalde problemen eens te meer (CGVS p.25-26). Er kan immers verwacht worden dat een verzoek gedaan wordt in het eerste veilige land waar je binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socioeconomische motieven aan de basis van jouw verzoek liggen.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan je verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid

Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale

sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Aan het eind van jouw persoonlijk onderhoud stelden je voogd en advocaat, nadat je reeds eerder gevraagd was of je alle redenen gegeven had waarom je niet naar Afghanistan kon terugkeren en hier bevestigend op had geantwoord, dat het problemen zou kunnen opleveren bij terugkeer naar Afghanistan dat je hier in België verwesterd bent (CGVS p.14, 26-27). Wanneer je gevraagd wordt om dit verder te verduidelijken, blijf je erg vaag door simpelweg te stellen dat je hier blij bent en verder niets hebt toe te voegen. Als je dan wordt gevraagd of je in bepaalde opzichten bent veranderd, geef je aan hier keuzevrijheid te hebben. Je kunt hier bijvoorbeeld kiezen welke kledij je draagt (CGVS, p.27-28). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat wat je hierboven aanhaalt deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan jarenlang naar de madrasa te zijn geweest en nog steeds contact te onderhouden met jouw familie (CGVS p.7-9). Je ging in Afghanistan naar de moskee en identificeert jezelf momenteel nog steeds als soenniet. Je verklaart hier nog steeds te bidden en deed ook mee met de afgelopen ramadan (CGVS p.2, 5). Bovendien ga je hier in België ook nog steeds met andere Afghansen om (CGVS p.9, 12). Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Wat de taskara's van jou en je vader betreft, dient te worden aangestipt dat deze geen beschermingsnood in jouw hoofde kunnen aantonen. Ze vormen enkel een indicatie met betrekking tot jullie identiteit en herkomst, iets wat in deze beslissing niet wordt betwist, doch leveren ze geen bewijswaarde voor de door jou aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van het kind, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Terloops voert verzoeker tevens een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst bespreekt verzoeker op omstandige wijze zijn profiel waarbij hij benadrukt dat hij geboren is in 2006, nog steeds minderjarig is en tot nu een voogd nodig heeft, hetgeen volgens hem een belangrijk element is om indachtig te zijn. Hij vervolgt met een theoretische benadering van minderjarigheid en stelt dat dergelijke zaken onvoldoende in rekening gebracht zijn ondanks deze bepalend zijn. Verzoeker benadrukt voorts dat hij in België aankwam als niet-begeleide minderjarige. Verzoeker vervolgt dat zijn leeftijd hem kwetsbaar maakt en er met zijn kwetsbaar profiel onvoldoende rekening werd gehouden door verweerder, noch bij opstellen van de vragen noch tijdens het onderhoud en ook niet bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas. Verzoeker betoogt dat rekening gehouden moet worden met de leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid indien een minderjarige verzoeker betrokken is. Hij stelt dat minderjarige kinderen namelijk een extra kwetsbare groep vormen. Verzoeker betoogt dat alle belevenissen waarover hij vertelt, hebben plaatsgevonden toen hij nog zeer jong was en hij hierdoor niet altijd zeer gedetailleerd heeft kunnen antwoorden. Hij meent dat zijn jonge leeftijd er bovendien voor zorgt dat hij niet steeds stilstaat bij bepaalde gebeurtenissen en logica. Verder betoogt verzoeker dat verweerder geenszins rekening houdt met het hoger belang van het kind, hetgeen volgens hem niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht. Hij verwijt verweerder de drempel van kennis/detailering veel te hoog te leggen. Verzoeker besluit dat bij het beoordelen van zijn geloofwaardigheid geen rekening gehouden werd met zijn kwetsbaarheid en jonge leeftijd.

Daarnaast geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn vluchtrelaas en betoogt inzake zijn vage verklaringen onder meer dat hij naar België kwam als ongeletterde analfabete jongere. Hij stelt dat hij geen opleiding had genoten die hem enigszins de intellectuele capaciteiten bood om kritisch te denken en bepaalde zaken in vraag te stellen. Hij

betoogt dat zijn “onkunnen” geen motief kan zijn om hem een weigeringsbeslissing uit te vaardigen. Verzoeker meent dat verweerder een te hoge lat legt. Hij stelt dat hij het gedrag van anderen moet kunnen uitleggen en verklaren, terwijl hij er nooit eerder bij stil heeft gestaan. Verzoeker besluit dat hieruit blijkt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel, zeker omdat verweerder wist dat hij niet naar school is geweest in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat het niet ongebruikelijk is dat jonge Afghanen onopgeleid zijn. Hij vervolgt met een theoretische uiteenzetting inzake analfabetisme en wijst nog op het respect voor hiërarchisch hogeren. Ook wordt ingegaan op de wijze van rekrutering.

Verder betoogt verzoeker dat waar verweerder hem weinig doorleefde en vage verklaringen verwijt, dit niet te wijten valt aan desinteresse, maar aan het feit dat hij getraumatiseerd is door de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, alsmede de reis die hij alleen diende te maken richting België. Hij stelt dat bepaalde informatie of traumatische gebeurtenissen op de achtergrond verdrongen worden. Verzoeker betoogt dat verweerder weet dat niet-begeleide minderjarige vreemdelingen getraumatiseerd zijn en te kampen hebben met psychologische problemen. Hij stelt dat dit algemeen geweten is. Verzoeker meent dat verweerder hiermee dus meer rekening had moeten houden, ondanks het feit dat hij geen psychologische attesten hiervan kan voorleggen. Verzoeker stelt dat het geweten is dat psychologische problemen een taboe zijn in Afghanistan en het bovendien niet gemakkelijk kan worden opgelost, gezien de ellenlange wachtlijsten voor psychologische bijstand in de opvangcentra. Verzoeker betoogt vervolgens op omstandige wijze aangaande psychische stoornissen, mentale beperkingen en de psychologische toestand. Verzoeker stelt dat de psychische toestand adequaat geïntegreerd moet worden in de geloofwaardigheidsbeoordeling, hetgeen verweerder heeft nagelaten. Verzoeker beklemtoont dat voor een ernstige psychologische problematiek een tweedelig onderzoek gevoerd moet worden. Hij meent dat hij in casu kwetsbaar is door zijn mentale toestand, alsook door zijn beperkt intellectueel vermogen. Verzoeker stelt dit enerzijds te menen wat betreft de bewijslast en anderzijds wat betreft de nood aan internationale bescherming. Hij stelt dat er dus rekening gehouden moet worden met zijn kwetsbaar profiel op verschillende niveaus. Verzoeker meent dat de psychische aspecten na de beoordeling van zijn bijzondere procedurele noden nergens meer voorkomen in de bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat de oorzaak erin se niets toedoet, maar het feit is dat er een geestelijke problematiek is en de vraag naar de impact hiervan zich stelt naar de bewijslast en de nood aan internationale bescherming aan zich. Verzoeker beklemtoont dat verweerder zijn psychische toestand niet betrokken heeft bij een geloofwaardigheidsbeoordeling noch de bewijsstandaard verlaagd heeft, noch een invloed hiervan onderzocht heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Bijkomend zet verzoeker op omvattende wijze zijn toekomstgerichte vrees uiteen waarbij hij wijst op zijn vrees voor vervolging omwille van een gepercipieerde verwestering.

Verder gaat hij op theoretische wijze in op de subsidiaire bescherming. Hij bespreekt hierbij de veiligheidssituatie en benadrukt het feit dat hij Afghanistan verliet als minderjarige en hierdoor een kwetsbaar profiel heeft. Verzoeker beklemtoont hierbij de persoonlijke omstandigheden in zijn hoofdte. Tot slot zet hij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet uiteen. Hij wijst hierbij op de humanitaire situatie en de socio-economische situatie.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, notities van zijn persoonlijk onderhoud, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 29 februari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- EUAA, “Afghanistan-Country Focus” van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 11 maart 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- een getuigenverklaring van maart 2024 van M. U., werkzaam bij het OKAN met een kopie van diens identiteitskaart;

- een overzicht van zijn rekening op 10 maart 2024 betreffende de periode tot 7 maart 2024;
- een overzicht van zijn rekening op 10 maart 2024 betreffende de periode van 6 maart 2024 tot 11 maart 2024;
- een getuigenverklaring van J. V., werkzaam bij de Lidl te Koksijde;
- een getuigenverklaring van K. V., manager bij de McDonalds te Koksijde.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Door zijn jonge leeftijd, kwetsbaar profiel, analfabetisme, het hoger belang van het kind, het feit dat hij getraumatiseerd zou zijn, zijn psychologische problemen en ongestaafde psychische toestand op theoretische wijze te benadrukken en te betogen dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden, brengt verzoeker, in wiens hoofde als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen en steunmaatregelen werden verleend, geen dienstige elementen bij die afbreuk kunnen doen aan voorgaande pertinente motieven.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker geen stukken neerlegt ter staving van zijn vermeende psychische toestand en trauma's. Er wordt in het verzoekschrift gewezen op ellenlange wachtlijsten en het taboe rond psychologische problemen doch in de huidige stand van zaken anno 2024 ligt er niet eens enig begin van bewijs voor inzake psychologische of andere medische problemen terwijl verzoekers beschermingsverzoek reeds dateert van 11 januari 2022. De Raad stelt dan ook vast dat uit niets blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen en waaruit kan blijken dat zijn vermeende psychologische staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. De Raad stipt hierbij aan dat uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat het interview bij de DVZ goed is verlopen, hij de tolk goed verstond, alle redenen heeft kunnen vertellen die aanleiding gegeven hebben tot zijn verzoek om internationale bescherming, zijn verklaringen hem werden voorgelezen en alles juist werd neergeschreven, hij daarbij geen aanpassingen of correcties had en hij tijdens zijn onderhoud op het CGVS precies en uitgebreid kon antwoorden op de vragen zonder gewag te maken van enige psychologische moeilijkheden en/of trauma's en zonder bijkomende opmerkingen op het einde van zijn onderhoud (persoonlijk onderhoud van 4 april 2023, p. 4, p. 27). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Daarenboven heeft verzoeker bij de DVZ verklaard geen medische problemen te hebben (Verklaring DVZ van 5 september 2022, p. 11, vraag 30) en maakte hij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 5 september 2022).

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad benadrukt verder dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was nauwkeurige en doorleefde verklaringen af te leggen.

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban en zijn neven omdat hij weigerde gedwongen gerekruteerd te worden en hij verdacht wordt een spion van de Afghaanse overheid te zijn geweest.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd:

“Allereerst kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de door jou geschetste gang van zaken. Je legt geen overtuigende bewijsstukken voor om te ondersteunen dat je vader werkelijk jarenlang in Saoedi-Arabië heeft verbleven, waardoor je overgeleverd was aan de taliban-gezinde neven van je vader, noch over het feit dat jij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren. Uit de foto's van je vader in Saoedi-Arabië die je toont op je gsm kan dit alvast niet worden afgeleid. Bovendien leg je slechts vage verklaringen af over je vaders verblijf aldaar. Je weet niet waar je vader daar verbleef, noch bij welke bedrijven hij werkte (CGVS p.7). Dit roept ernstige twijfels op. Je beweert dat de neven van je vader jou bij de taliban probeerden in te lijven, doordat je geen mannelijk gezinshoofd had omwille van de afwezigheid van je vader (CGVS p.13). Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat, hoewel je beweert dat jouw vader jou zou hebben kunnen beschermen tegen zijn neven -waarvan geweten was dat ze bij de taliban aangesloten waren- als hij er wel zou zijn geweest, hij dan toch voor jaren naar het buitenland zou zijn vertrokken zonder op voorhand iets te regelen ter vervanging van zijn gezaghebbersrol (CGVS p.15). Hij was immers pro overheid en zou er nooit mee akkoord zijn geweest dat zijn neven je tot de taliban zouden laten toetreden. Toch zou je jouw vader tijdens zijn verblijf in Saoedi-Arabië zelfs nooit op de hoogte hebben gebracht van hetgeen zijn neven met jou probeerden te doen (CGVS p.17, 24). Dit alles doet twijfelen aan het feit dat je werkelijk jarenlang in Afghanistan verbleef zonder de aanwezigheid van je vader en bijgevolg ook aan de daaruit volgende vervolgingsfeiten.”

Verzoeker repliceert dat verweerder echter vergeet dat hij een minderjarige is die ongeschoold is/was. Hij benadrukt dat hij als analfabeet naar België kwam en hij het bovendien niet was aangeleerd om een kritische houding aan te nemen. Hij stelt dat dit dan ook met zich meebrengt dat hij niet spontaan de reflex had om bepaalde zaken te vragen, na te gaan of te onderzoeken. Verzoeker benadrukt dat zijn vader bijvoorbeeld in het buitenland verbleef, met name in Saoedi-Arabië, waarvan hij foto's ontving. Verzoeker betoogt dat deze bewijsstukken voor hem volstonden om aan te tonen wat zijn vader precies deed en hij hierover geen bijkomende vragen stelde. Verzoeker betoogt dat voor verweerder deze neergelegde foto's van zijn vader in Saoedi-Arabië totaal geen bewijswaarde hebben en deze gewoon worden weggewuifd. Voorts betoogt verzoeker dat het te betreuren valt dat verweerder stelt dat hij geen of weinig informatie kon geven over de tewerkstelling van zijn vader, gezien de informatie die de hij wél kon geven en dewelke voor hem volstond, aan de kant geschoven wordt. Voorts repliceert verzoeker dat hij niet kan verklaren waarom zijn vader geen maatregelen nam om zijn gezin te beschermen toen hij naar het buitenland trok. Hij betoogt dat als zijn vader geen maatregelen nam en er geen kwaad in zag, hij dit dan zeker niet zou gaan doen als minderjarige, ongeschoolde jongen. Daarnaast repliceert verzoeker dat het Afghaanse jongeren aangeleerd wordt respect te hebben voor hun hiërarchisch hogeren. Hij stelt dat de Afghaanse maatschappij doorspekt is met respect voor de ouderen en hiërarchie en dit respect voor ouderen één van de belangrijkste gebruiken is binnen de Afghaanse cultuur. Hij meent dat het een islamitische verplichting is om respect te hebben voor hun ouderen. Hij benadrukt dat ouderen de maatschappij vormen en onmisbaar zijn. Hij stelt dat de dorpsoudsten hiervan hét voorbeeld zijn. Verzoeker betoogt verder dat ook wat betreft de gewone familie dynamieken niet kan worden ontkend dat ouders met respect moeten worden behandeld en dienen te worden gehoorzaamd. Verzoeker stelt dat hem dus niet aangeleerd of verwacht werd een kritische houding aan te nemen tegenover zijn vader, gezien dit zou getuigen van geen respect. Hij meent dat hij dan ook niet verder ging nadenken bij het gedrag van zijn vader.

Verzoeker kan met de benadrukking van zijn minderjarigheid, ongeschoold profiel en de islamitische verplichting dat Afghaanse jongeren respect moeten hebben voor ouderen, geenszins zijn vage en weinig doorleefde verklaringen verschonen, dit de bevindingen onder 2.3.4. (supra) in acht genomen.

De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong en ongeschoold is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu de werkzaamheden van zijn vader in Saoedi-Arabië waardoor hij gelet op de afwezigheid van zijn vader kon worden benaderd door zijn neven voor rekrutering, te meer verzoeker nog steeds contact houdt met zijn ouders (persoonlijk onderhoud, p. 5, 7-8, p. 12).

De Raad benadrukt in dit verband dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent elementen die rechtstreeks verband houden met zijn vluchtrelaas. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde zich te preciezer en nauwkeurig informeren omtrent de werkzaamheden van zijn vader in Saoedi-Arabië, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog evenmin in het gebrek aan enige voorzorgsmaatregelen vanuit zijn vader te verklaren, te meer in de door hemzelf geschetste context van diens pro-overheid overtuiging/instelling. Door nog theoretisch op te werpen dat respect voor ouderen belangrijk is in de Afghaanse cultuur en te stellen dat hem niet werd geleerd een kritische houding aan te nemen, brengt verzoeker geen overtuigende elementen bij die voorgaande vaststellingen kunnen ombuigen.

Waar verzoeker de neergelegde foto's op het CGVS benadrukt, oordeelt de Raad dat deze geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte bevindingen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de neergelegde foto's waarop verzoeker meent dat zijn vader te zien is in Saoedi-Arabië de identiteit van de afgebeelde persoon niet kan worden afgeleid. De Raad merkt hierbij op dat uit deze foto's

verder niet kan afgeleid worden in welke omstandigheden of welke periode deze foto's werden gemaakt. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze genomen zijn. Zij kunnen bovendien eenvoudig geësceneerd worden en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd.

Voorts motiveert de commissaris-generaal met reden dat verzoeker er tevens niet in slaagt aannemelijk te maken dat de neven van zijn vader hem dwongen zich aan te sluiten bij de taliban:

“Uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt immers dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Je kunt bovendien niet overtuigen dat in jouw geval wel getracht werd je gedwongen te rekruteren.”

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande pertinente overwegingen.

Volledigheidshalve wijst de Raad op de algemene landeninformatie in het verzoekschrift en aanvullende nota. In deze landeninformatie wordt er gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoont te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde één oudere en twee jongere broers te hebben en dat zijn familieleden het goed stellen na zijn vertrek en geen problemen meer ondervonden (Verklaring DVZ van 5 september 2022 p. 9; persoonlijk onderhoud van 4 april 2023, p. 8, p. 23-24). Verzoeker verduidelijkt overigens geenszins waarom enkel hij en niet zijn broers het risico zouden lopen gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban, te meer hij niet de oudste zoon is. In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op volgende correcte bevindingen gewezen:

“Hoewel je verklaart jarenlang quasi dagelijks onder invloed van de neven van je vader naar de madrassa te zijn geweest om te studeren en het laatste tweetal jaar ook getracht werd je te overtuigen de wapens op te nemen, dient te worden vastgesteld dat je verklaringen hieromtrent zeer weinig doorleefd overkomen. Je komt niet verder dan in algemene termen te zeggen dat ze preekten dat er gevochten diende te worden en de ongelovigen in het land, waaronder ook de overheidssoldaten, gedood dienden te worden. Wanneer dit gezegd werd, luisterde je gewoon. Je hebt nooit te kennen gegeven dat je je niet bij de taliban zou willen aansluiten (CGVS p.15-16, 20-21). Van echte dwang tot het opnemen van wapens kan in ieder geval niet worden gesproken. Je geeft zelf immers aan dat je nooit andere activiteiten diende uit te voeren dan studeren. Je werd zelfs niet gevraagd deel te nemen aan gevechtstraining, aangezien je naar eigen zeggen nog te jong was en zelfs geen machinegeweer kon gebruiken (CGVS p.18, 21). Zeer frappant is ook dat je geen enkel idee hebt wie de plaatselijke talibanleiders in jouw regio waren (CGVS p.20). Het kan nochtans verwacht worden dat dit wel eens ter sprake kwam als je jaren onder de invloed van jouw talibangezinde familieleden zou hebben geleefd. Je geeft aan nooit getwijfeld te hebben of je je zou aansluiten bij de taliban. Ook dit is toch vrij opmerkelijk gezien je jarenlang steeds door hen werd opgeleid (CGVS p.16). Volgens jouw verklaringen ben je pro overheid. Als je gevraagd wordt waarom dit het geval was, kun je dit niet meteen uitleggen. Uiteindelijk verwijst je naar hun mooi uniform, goede bewapening en het feit dat ze niet zomaar mensen willen vermoorden (CGVS p.22). Zeer overtuigend komt dit niet over. Opmerkelijk is ook dat toen je besloot te stoppen met de madrassa, je nog enkele dagen gewoon thuis bleef zonder concrete veiligheidsmaatregelen te nemen. In die periode kwamen de neven van je vader noch iemand anders van de taliban daar naar jou op zoek. Als je wordt gevraagd wat jullie zouden hebben gedaan als dit wel het geval zou zijn geweest, beweert je dat je gezinsleden dan zouden hebben gezegd dat je ziek was. Op die manier zouden ze te kennen geven dat je wel degelijk thuis was en hen dus de kans geven je alsnog terug mee te nemen, hetgeen de ernst van jouw vrees danig relativeert (CGVS p.5-6, 9, 22-23).”

Verzoeker betoogt dat ondanks het ontbreken van een basisopleiding, hij wel islamlessen gekregen heeft in de madrassa. Verzoeker stelt dat hij jarenlang quasi dagelijks naar de madrassa ging onder de invloed van de neven van zijn vader, die aangesloten waren bij de taliban. Hij stelt dat in de laatste twee jaren voor de machtsovername, men hem probeerde te overtuigen om de wapens op te nemen en er geprekeerd werd dat er gevochten moest worden tegen de ongelovigen in het land, waaronder de overheidssoldaten. Verzoeker benadrukt verder dat hij nog te jong was en hij nog geen machinegeweer kon gebruiken. Hij meent dat de

taliban en zijn neven zich echter wel hebben ingezet om een goede opleiding over de islam en het naleven van de sharia te geven. Hij betoogt dat hij hierdoor een goede rekrut zou kunnen worden, ze poogden namelijk beetje per beetje hem dan ook als het ware te indoctrineren. Verzoeker stelt dat zoals eerder werd aangehaald de jongeren in Afghanistan niet aangeleerd worden kritisch te zijn en ze het vaak niet doorhebben als ze worden bespeeld. Hij stelt dat hem de islam eigen werd gemaakt en hij echter nog niet werd ingezet om te strijden tegen de ongelovigen. Verzoeker besluit dat hij dus nog niet echt gedwongen gerekruteerd werd, bovendien had hij het lang niet door dat hij werd geïnctrineerd en beetje per beetje werd opgeleid tot rekrut.

Verzoeker kan allerm minst overtuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die bovenstaande pertinente overwegingen kunnen ontkrachten, te meer gelet op de hierboven aangehaalde objectieve landeninformatie. Zijn betoog dat hij nog te jong was om een machinegeweer te kunnen gebruiken en jongeren in Afghanistan niet aangeleerd worden om kritisch te zijn, kan geenszins zijn gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen verschonen noch een ander licht werpen op de bijkomende vaststelling inzake het gebrek aan veiligheidsmaatregelen.

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, te meer verzoeker verklaarde sinds zijn kindertijd tot zijn vertrek uit Afghanistan naar de madrassa te zijn gegaan (Verklaring DVZ van 5 september 2022, p.6; persoonlijk onderhoud van 4 april 2023, p. 9).

Verder motiveert de commissaris-generaal terdege:

“Je hebt tevens geen concrete voorbeelden van personen die gedwongen werden gerekruteerd door de taliban. Je hebt er geen idee van of momenteel personen gedwongen worden gerekruteerd door de taliban. Bovendien heb je hier zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.18-19, 24). Het feit dat je geen enkele moeite nam hiernaar te informeren terwijl deze problematiek de reden zou zijn geweest waarom je je land zou hebben moeten ontvluchten, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van je ingeroepen vrees.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande correcte bevindingen tot de zijne.

De Raad stipt hierbij opnieuw aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud van 4 april 2023, p. 7-8, p. 12) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op volgende terechte weigeringsmotieven gewezen:

“Los van dit alles houdt jouw bewering, als zou je door de neven van jouw vader die tot de taliban behoren verdacht worden achter de arrestatie van twee van die neven te zitten, weinig steek. Je bent tot vlak voor je vertrek immers steeds zoals zij vroegen naar de madrassa geweest. Je had geen familie die voor de overheid werkte en hebt ook nooit informatie aan leden van de overheid doorgegeven (CGVS p.10, 25). Ze hadden dus geen enkele reden om ervan uit te gaan dat jij hen zou hebben willen verraden. Er kan met andere woorden geen geloof gehecht worden aan jouw verklaring als zouden ze jou ervan verdacht hebben schuldig te zijn aan de arrestatie van die neven van je vader. De door jou geschetste gang van zaken kan niet overtuigen. Op het moment dat je hen “betrapte” was het donker, je stond ver van hen en je zag totaal niet waarmee ze op dat moment bezig waren. Zij konden jou zelfs niet zien en moesten vragen wie je was (CGVS p.14). Dat ze dan zouden denken dat jij had kunnen zien waarmee ze bezig waren en dat je daar dan ook onmiddellijk melding van zou gaan maken bij de overheidsinstanties, komt volslagen onaannemelijk over. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat mochten jouw neven je daar daadwerkelijk hebben waargenomen en dachten dat jij hen een bom zou hebben zien plaatsen, zij onmiddellijk zouden hebben ingegrepen en je de kans niet zouden hebben geboden eventueel de autoriteiten te verwittigen. Ook andere vage verklaringen over dit moment dat je die neven van je vader zou hebben “betrapte”, roepen de nodige vraagtekens op. Eerst zeg je dat dit heel lang geleden was (CGVS p.13). Wat later blijkt dit slechts drie à vier maanden voor je vertrek te zijn geweest. Hoewel je op de hoogte was van hun arrestatie toen je nog in Afghanistan verbleef, weet je niet waarvan ze precies verdacht werden, noch kun je zeggen hoelang ze opgesloten zaten. Je denkt dat dit een jaar of anderhalf jaar was. Je hebt er verder ook niet naar geïnformeerd (CGVS p.14-15, 25). Dat jouw verklaringen ook op dit punt zo oppervlakkig blijven is frappant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien kun je geen concrete voorbeelden geven van anderen die verdacht werden spion voor de overheid te zijn en hierdoor problemen ondervonden. Je hebt hier tevens niet naar geïnformeerd (CGVS p.25). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees.

Verder blijkt uit jouw verklaringen geenszins dat de neven van je vader na je vlucht op een doortastende manier naar jou op zoek zouden zijn gegaan. Je geeft aan dat ze uiteindelijk pas een week na je vertrek, dus anderhalve week nadat je stopte naar de madrassa te gaan, naar jou kwamen vragen. Je moeder zou dan te kennen hebben gegeven dat je was weggelopen zonder iets te zeggen. Zij zouden nadien nog meerdere keren naar je huis gekomen zijn, echter hoe vaak dit gebeurde kun je niet zeggen (CGVS, p.23-24). Dat je

niet meer moeite deed informatie te vergaren over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor je geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar jou op zoek zijn geweest. Dat je vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen en de nasleep ervan, kan weinig overtuigen. Wanneer geïnformeerd wordt naar de situatie van jouw familieleden, verklaar je bovendien dat er blijkbaar geen problemen zijn; "ze stellen het goed". Er is niets met hen gebeurd. Nochtans verblijven ze nog steeds op hetzelfde adres, zonder veiligheidsmaatregelen te nemen. Ze hebben ook nooit geprobeerd het land te verlaten. Nochtans geef je aan dat als de taliban te weten zouden komen dat je familieleden je hielpen, dit voor hen ook problemen zou kunnen opleveren (CGVS, p.5-6, 8, 24). Dat je familieleden op hetzelfde adres konden blijven wonen, ook nadat de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen, vormt allerm minst een indicatie dat jij bij terugkeer geïnterviewd zou worden. Er veranderde toen immers niets voor je familieleden, behalve dat ze net als alle andere Afghanen geconfronteerd werden met financiële problemen (CGVS p.6, 25).

Dat de neven van je vader jou daarenboven pas een tweetal jaar na de feiten, plotseling zouden beschuldigen van spionage terwijl ze hier voordien nooit enige melding van zouden hebben gemaakt, doet tevens de wenkbrauwen fronsen. Hoewel je nog een viertal maanden na hun arrestatie in Afghanistan verbleef, werd je hier toen zelf nooit op aangesproken (CGVS p.14). Het was pas meer dan een half jaar na je vaders vermeende deportatie naar Afghanistan dat hij hierover zou zijn aangesproken door zijn neven. Je kunt zelf ook geen enkele verklaring geven waarom dit dan pas zou zijn gebeurd (CGVS p.15). Indien ze jou hier daadwerkelijk van verdachten, kan op z'n minst verwacht worden dat zij dit eerder te kennen zouden hebben gegeven en dat ze verdere en hardere actie zouden hebben ondernomen."

Verzoeker laat bovenstaande omstandige weigeringsmotieven ongemoeid zodat de Raad deze pertinente overwegingen integraal kan bijtreden.

Verder motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze:

"Het feit dat je verschillende andere Europese landen doorreisde, zonder daar de procedure van internationale bescherming te doorlopen, relativeert de ernst en geloofwaardigheid van de door jouw aangehaalde problemen eens te meer (CGVS p.25-26). Er kan immers verwacht worden dat een verzoek gedaan wordt in het eerste veilige land waar je binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socioeconomische motieven aan de basis van jouw verzoek liggen."

Verzoeker betoogt dat hij Afghanistan ontvluchtte op zoek naar veiligheid en een stabiele, menswaardige toekomst. Hij stelt dat hij besloot naar België te reizen, daar hij onderweg door mensen die op zijn pad kwamen en van smokkelaars had gehoord dat België een veilig land was/is. Hij betoogt dat om in België te geraken, hij echter andere Europese landen diende te doorkruisen. Verzoeker stelt zich de vraag of een analfabete niet-begeleide minderjarige vreemdeling kan worden verweten niet in elk doorkruiste Europese Unie-land asiel aangevraagd te hebben. Hij betoogt dat hij met een klein hartje en reeds getraumatiseerd naar het Westen vertrok en hij onderweg het een en ander hoorde. Hij meent dat hij een jongere was, hij stress had en in een vluchtmodus verkeerde en zich liet beïnvloeden. Verzoeker meent dat verweerder op de hoogte is van het feit dat jongeren onderweg veel verhalen horen en adviezen opvolgen die ze tijdens de vlucht krijgen. Hij besluit dat dit logisch gedrag is voor een dermate jonge vluchteling. Hij stelt dat hem werd aanbevolen naar België te reizen, wat hij dan ook deed.

Verzoekers betoog biedt geen afdoende verschuiving voor het feit dat hij pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl hij tal van Europese landen passeerde waaronder ook Oostenrijk, Duitsland en Frankrijk (Verklaring DVZ van 5 september 2022, p. 12; persoonlijk onderhoud, p. 25-26). Verzoekers afwachtende houding kan immers niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst na aankomst in een derde land overigens zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Verzoekers ongestaafd betoog dat hij getraumatiseerd vertrok, dit als niet-begeleide minderjarige, en de stelling dat hij analfabeet was en in stress verkeerde tijdens zijn vlucht, kan geen afbreuk doen aan het bovenstaande.

In zoverre verzoeker zijn vage, gebrekkige, en weinig doorleefde verklaringen tracht te verschonen door te betogen dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn kwetsbaar profiel, onder meer zijn ongeschooldheid en vermeende psychische toestand, kan hij hiermee allerm minst bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ombuigen.

Vooreerst beklemtoont de Raad dat in casu geen stukken voorliggen ter staving van verzoekers vermeende trauma's en psychische toestand, laat staan dat kan blijken dat omwille hiervan verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad herhaalt dat uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten. Daarenboven heeft verzoeker bij de DVZ verklaard geen medische problemen te hebben (Verklaring DVZ van 5 september 2022, p. 11, vraag 30) en

maakte hij in het kader van de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” geen gewag van mentale problemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 5 september 2022). Gelet op het gebrek aan enig begin van bewijs ter staving van een trauma of psychologische/psychische problemen kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar algemene informatie en rechtspraak aangaande kwetsbare profielen en psychische problemen.

Daarnaast dient herhaald te worden dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zestien jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

De Raad benadrukt ten slotte dat verzoeker geenszins aantoonde dat zijn ongeschooldheid zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat was nauwkeurige en doorleefde verklaringen af te leggen aangaande de werkzaamheden van zijn vader.

De Raad meent tot slot dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden

geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA

“Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene landeninformatie, zijn (ongestaafde) trauma's en kwetsbaarheid, en beweert dat hij zich reeds anderhalf jaar aanpast aan de Belgische waarden en normen en stelt dat hij naar school gaat. Verzoeker betoogt dat hij een meerwaarde probeert te zijn voor de Belgische economie en benadrukt dat hij in zijn vrije tijd voor de Lidl en McDonalds werkt. Verzoeker beweert dat hij erg verwesterd is, hij betoogt dat ondanks het feit dat hij vijftien jaar in Afghanistan gewoond heeft, er niet vergeten mag worden dat hij reeds twee jaren het land ontvluchtte, hij analfabeet was in zijn land van herkomst en het onoverkomelijk is dat hij nog steeds de islamitische waarden in zich heeft daar hij jarenlang werd opgeleid om een goede moslim te zijn. Verzoeker vervolgt dat het normaal is dat hij omgaat met andere Afghanen in België, hij ook contacten heeft met andere nationaliteiten en hij een netwerk van kennissen en vrienden opbouwde in België. Verzoeker brengt middels een aanvullende nota drie getuigenverklaringen bij alsook een overzicht van zijn (spaar)rekening en spreekt ter terechtzitting Nederlands. De Raad besluit dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet afdoende aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij sinds zijn kindertijd tot zijn vertrek uit Afghanistan naar de madrassa ging (Verklaring DVZ van 5 september 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 4 april 2023, p. 9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, zus en drie broers nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 5-8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie en zij het goed stellen (persoonlijk onderhoud, p. 7-8, p. 12).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde (praktiserend) soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 9).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestrafing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, zus en drie broers nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 5 september 2022, p. 9; persoonlijk onderhoud van 4 april 2023, p. 5-8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie en dat ze het goed stellen (persoonlijk onderhoud, p. 7-8, p. 12). Tot slot verklaarde verzoeker nog dat zijn familie voorziet in het levensonderhoud door spaargeld (roepies die zijn vader heeft van Saoedi-Arabië) te gebruiken en zij een veld hadden waar zij klaver en gras voor dieren kweekten (persoonlijk onderhoud, p. 8, p. 17).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is

om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven stelt de Raad dat, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 2.3.4., 2.3.5.2. en 2.3.5.3., verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn vluchtrelaas en het feit dat hij Afghanistan verliet als minderjarige en een kwetsbaar profiel zou hebben.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.14. Waar verzoeker wijst op het hoger belang van het kind (en diens rechten) dat dient te primeren, merkt de Raad op dat hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoeker een voogd werd toegewezen en persoonlijk werd gehoord op het CGVS, dit in het bijzijn van zijn voogd en advocaat, door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Bij de beoordeling van zijn verklaringen werd overigens uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kreeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten als minderjarige niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.3.15. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.16. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU